

ВУК КОСТИЋ, ГЛУМАЦ

АПСОЛУТНО В

Себе сматрам патриотом. Не мрзим никога, ја само волим. Прво своју породицу, дом, онда своју улицу, град, земљу, а онда и свој народ. Мој покојни отац Михајло Костић Пљака био је резервни капетан, негде педесетих и он је служио војску. Понесен том традицијом, где се учило да је служење војног рока част и света обавеза, кренуо сам и ја у војску.

ОЈНИК

А у војсци Вук Костић је стекао „друга до гроба“, искуство које оплемењује живот, али може да помогне и у глумачкој каријери. Стекао је увид у то шта војска данас јесте, каква је атмосфера у касарни, какав је осећај живети једно време у униформи, укопавати се, будити зором – али и заклињати. Основну пешадијску обуку завршио је у Јакову, а ту негде и почиње да се одмотава клупко његових војничких дана.

– Тек када сам дао заклетву у јавности се чуло да сам у војсци. Није било неког посебног масовнијег испраћаја. Дошло ми је пет другара из детињства, из краја. Они су сви служили војску нешто раније, ја сам мало окаснио, па су ме бодрили. Они су пре рока позавршавали факултете и било је: *сад ћемо у војску, а онда идемо даље*. У мом окружењу су скоро сви одслужили војску, што такође нешто говори.

■ *За разлику од ранијих година, сада постоји и могућност цивилног служења војног рока. Нисте је изабрали. Јесте ли опште о томе размишљали?*

– Традиција лова се дуго негује у мојој породици. Моји прадедови су сви били ловци. Приговор савести никако није био мој избор. Мислим да би то у мом случају било неморално, једноставно не би било у мом фазону. Наравно, немам ништа против таквог избора уколико неко не воли оружје, не познаје, не жели да упозна... Ја нисам из те приче. Мада морам да будем искрен до краја и да признам да мени лично ту нешто не штима: цивилно служење војске. То је некако парадокс, то цивилно и војска у једној сентенци. Војска је војска, обележавају је опасач, чизме и оружје, а цивилно је нешто сасвим друго. Сличан, до краја необјашњив израз постоји и у ловачком жаргону – метак милосрђа. То је прилично немогуће, рањену животињу ћете ипак устрелити тим метком.

■ *Како су прошли први дани обуке? Одлука је једно, а онда се уђе у касарну и иза вас се затворе врата.*

– Та 24 дана до заклетве нисмо излазили. Радио сам све што и остали војници: копао заклоне, ровове, на 36 степени и ни реч нисам изустио. А шта бих и рекао. Жалио сам се само, у шали, што је тврда земља, а ја никада нисам држао ашов у рукама, сем када сам ишао на пецање и копао глисте, али је то било много мање напорно. Било је другара који су се укопали у року од одмах. Талентовани за војску. Ја сам се укопао за два сата, као и већина чете. Ти талентовани су, завршивши посао, сели у хлад и све време збијали шале на наш рачун. Типична слика из војничког живота.

■ *Како Вам се чини војска изблиза: атмосфера, организација?*

– Све је то за мене ново искуство. Није никакав баук, сада је то знатно краће време, није ко некад 12 месеци. Ништа ми није било тешко, сем што сам навикао да сам чист као ракун, да се по врућини купам више пута дневно, а то баш није изводљиво. То не значи да купања нема довољно, већ да су моје потребе пренаглашене. Све се то да издржати, без икаквих фама, претеривања.

■ *У свему томе што се дало издржати, шта је било најтеже?*

– Буђење. Мој посао је везан за ноћ, спавам до два, три после подне. Ту се ваљало прилагодити. Имао сам и одличне старешине, поручника Грујића, у чијем сам воду, двојицу старијих водника, Андрејевића и Спасића, који је из „Кобри“. Одувек сам бринуо о својој кондицији, прилично сам добро физички спреман, могу да урадим милион згибова и склекова. Да би све било узбудљивије, и вежбе током обуке доживљавао сам као такмичење. Мало одмеравање снага... Тако сам једно вече спочитао старијем воднику Спасићу да могу бар један згиб или склек више од њега. Човек је спреман као звер. Усред спаваонице, између кревета, урадио је салто уназад из места, држећи у једној руци приручник за старешине, а у другој мобилни телефон. Остао сам без текста. Наравно, позив за такмичење важи и даље.

■ *Ђорђе Балашевић у једној песми каже: „У војсци сам стекао друга до гроба и хроничну упалу зглоба“... Хоће ли бити сувенира у спомен на војничке дане?*

– „Друга до гроба“ сам стекао. Стражу не дајемо, тако да ми за сада та „хронична упала“ мањка... Упознао сам неколико људи који су ми постали блиски. Драган Прелец из околине Беле Цркве, ловац, од првих дана смо се „скомпали“. Ишли смо на три гађања, добро се показали, а Драганче је отпуцао 156 кругова. Најбољи у касарни, а не знам и да ли у Војсци тренутно има неког бољег. Момак ме одушевио. А какао смо се добро показали одмах су нас узели да помажемо око муниције, пунимо оквире. То је занимљиво. Све су то доживљаји које немате у цивилном животу.

■ *Када о томе говорите већ изгледа као сцена из неког филма.*

– Глумца сам. Волим да чачкам, запиткујем, скенирам. Многе ствари успевам да репродукујем из себе, из сопственог искуства. Мислим да ће ми и искуство војничког живота помоћи у глуми. Зато, осим што сам сада живим тај војнички живот, упоредо и запиткујем друге: како им се чини то, а шта се са овим ради... глумац много тога проживљава кроз туђа искуства.

■ *За све будуће улоге људи у униформи, то је сасвим сигурно корисно искуство. Мада сте Ви униформу за потребе филма и позориште облачили и раније.*

– Да, у Великој драми, где играм правог комунистичког мајора, у „Синовцима“, код Емира у филму „Живот је чудо“. Ту сам чак имао и испраћај, био у рату, био заробљен. Сада, док служим војску, видим да се све приче свODE увек на исто: *шта ће да се ради када се изађе из војске, обични и необични планови...* А онда замислите да тај имагинарни филм говори о времену рата, све те приче се множе са сто – у емоцији. Сви ти момци жељни живота... Филм Синеше Ковачевића „Синовци“ одлично то показује.

■ *Однос према униформи показали сте и појављивањем у њој на недавно завршеном Фестивалу домаћег филма у Новом Саду. Да ли је то било „правило службе“ или Ваш избор?*

– Избора је било, и ја сам се одлучио за униформу. Појавити се у униформи на јавном месту није никаква срамота. Ми смо увек имали озбиљну војску. У међувремену су нас мало окаљали. Сада идемо даље, стајемо на ноге.

■ *Сарадња са Емиром Кустурицом је претпостављам била занимљиво искуство за младог глумца.*

– Емир није рођен као принц, краљев син. Он је све сам постигао, себе изградио и све око себе. Приватно, Емир је мангуп у најпозитивнијем смислу. Он је и приватно и пословно мудар и велики човек.

■ *Како су глумци људи са прилично израженом перцепцијом, занима ме и какав је био Ваш осећај када сте у строју изговарали војничку заклетву?*

– Моја мајка је то баш емотивно доживела. Дошли су ми и брат и неколико пријатеља. Под *Боже правде* полаже се заклетва, српска војска тако и треба. И није свеједно. Вежбали смо стотинак пута. Увежбавао нас је потпуковник Којадиновић, онако строг и отресит, а *Боже правде* смо пуштали сваки пут. Да све буде перфектно. И тако, један дан док смо вежбали, нека стара војска је седела у близини. Кад скочи човек са говорнице: како то седите на државну химну. Богами нам је жишку додао. Баш смо залегли да увежбамо. Раније су пуштали по три тона *Хеј Словени*. Е, сад иде цела химна, како ваља.

■ *Са шест година играте прву улогу у Атељеу 212, у комаду Душана Ковачевића „Свети Георгије убиства аждаху“, следе телевизијске драме, студије глуме, први играни филм „Апсолутних сто“, а онда „Мала ноћна музика“, „Живот је чудо“, „Ствар срца“, „Клопка“, „СОС“...*

– „Иво Ева“, страни филм, француске продукције, сниман је у Луксембургу, и „Љубав и други злочини“, најновији, који још није монтиран, Стефана Арсенијевића. Крими-прича са љубавном потком.

■ *Навели смо само најважније одреднице Ваше каријере, да не говоримо о наградама које су је пратиле: најмлађи добитник Стеријине награде, Гран при у Нишу, „Златни Александар“ у Солуну, награда на 17. филмском фестивалу у Паризу, „Мимоза“ у Херцег Новом... Каријера веома јасна и одређујућа, а шта је то што је одредило Ваш живот, што га је учинило баш оваквим какав јесте?*

– Прво породица. За оца сам био веома везан. Он нас је „отровао“ спортом, ловом, рођењем, једрењем, мене и глумом. Могло би се рећи да је Мика Алексић такође „кривац“ за овакву моју биографију. На њих треба упирати прстом. Брат и ја смо као мали проводили месеце на једрилици, коју сада ја имам. Мој отац је пре Факултета драмских уметности завршио бродарску школу, тако да је био профи морнар. Додуше, њега су вукла нека северна мора, а мог буразера вуку нешто топлија, јужна.

■ *Али је, у суштини, негде у завету – да се пловити мора.*

– Баш тако.

■ Током студија глуме, у време бомбардовања, читава ваша класа играла је на Вечерњој сцени Позоришта „Душко Радовић“, а током дана бесплатне представе за децу на Ташмајдану...

– Мика Алексић је тада био управник позоришта. Спремали смо „Српску драму“. Сада је на основу ње Синиша Ковачевић и направио филм „Синовци“. Те 1999. године брат и ја пријавили смо се као добровољци. То је био наш избор. Онда су нас они одрасли покопали: нисте ни војску служили, жутокљунци, ви ћете да браните земљу... Покуњили смо се, а ја сам ратни распоред добио у Радовићу... Био сам дежурни ноћ пре него што је Телевизија погођена. Гордан Кичић је дежурао баш те ноћи. Како ништа друго нисмо могли да помогнемо, играли смо бесплатне представе за децу. И то је био одличан осећај. Одједном се и сама моја професија показала од користи. Нисам био беспослен, помогао сам...

■ Поменули сте „Синовце“. Свако од нас има свој доживљај филма. Тај филм говори не само о историји већ и о судбини српске војске. Сам Синиша Ковачевић је на премијери у

Русији рекао да иза овог филма остају једна суза, један осмех и безброј питања. Како сте га Ви доживели?

– Та драма је за мене једна од најбољих у нашој литератури. Она говори о великој неправди. Да, остају многа питања.

■ Век иза нас обележили су ратови и деструкције свакојаке врсте. Борило се за територије, идеале, истине, лажи. Шта је то за шта се у новом миленијуму вреди борити?

– За породицу, ближње и чуваре своје куће. Није то тешко остетити. Од Душана ми нисмо водили никакве освајачке ратове. Вазда се бранио праг, то што имаш, а на овим балканским ветрометинама, то је увек било тако материјално мало, а тако пуно у души: деца, плот, двориште.

■ То у шта верујемо нас прилично одређује као људе. Шта је то у шта Ви успевате да верујете?

– Традиционалан сам, патријархалан. Верујем у љубав коју ваља сачувати. ■

Драгана МАРКОВИЋ
Снимимо Горан СТАНКОВИЋ

